

21 Söndagen efter Trefaldighet

2 Årg. Ev. Luk.19:1-10

I.N.J

I Jeriko fanns det ett träd – en sykomor – ett träd med bred och låg krona och kraftiga grenar. Det fanns många sådana träd, men för en i staden, tulltjänstemannen Sackeus, var det något särskilt med just det trädet. Varje gång han gick förbi det blev han påmind om att här tog hans liv en överraskande vändning: *Jesus kom in i hans liv*. I Sackeus liv fanns alltså tre stadier:

ÄMNE: FÖRE TRÄDET, I TRÄDET OCH EFTER TRÄDET.

1. Sackeus före trädet

Sackeus hade det gott ställt. Han var inte bara en vanlig tullare, han var *chef för tullen* i Jeriko. Han var alltså en högt uppsatt person. Han hade gott om pengar, ägde fina saker och led ingen nöd. Men framförallt: Han hade gjort karriär, han stod i höga nummer hos romarna – de som hade makten i landet. Vad kunde han önska mer?

Likväl: Det var något som skavde. Något fattades. Av vilken annan anledning löpte han annars iväg när han fick höra att Jesus var i staden, åsidosatte sin österländska värdighet, glömde bort sin samhällställning, gjorde sig till allmänt åtlöje och likt en annan ”pellejöns” klättrade upp i en sykomor för att få en skymt av Mästaren från Nasaret? Svaret är enkelt: Lever man så som Sackeus gjorde, kan man inte vara tillfreds. Det märks också i vår tid. De flesta har nästan allt. Ändå vill man ständigt ha mer. Man jagar efter något - inte bara hög samhällsställning, flottare saker och dyrare nöjen, utan också för att hitta sig själv, lyckan, meningen, livsglädjen. Men man finner inte det man söker.

Innerst inne var Sackeus rädd! För vem? För Gud! Sackeus hade på känn att Gud var vred på honom, d.v.s. Gud ville inte att Sackeus skulle leva ett sådant intigt liv, där pengar, hög samhällsställning var det viktigaste och där vägen dit gick genom oärlighet och orättfärdighet. Innerst inne förstod nog Sackeus det. Han hade dåligt samvete. Precis som många människor i vår tid. Men man vill inte erkänna att det är så. Man vill inte höra om en Gud som är arg på en, utan om en Gud som är kärleken. Men det är just därför att *Gud är kärleken* som han vredgas.

Sackeus kände det. Förmodligen visste han vad som stod i Mose Lag – han visste vad Gud krävde, hur han borde handla och hur han borde leva. Inte kons-

tigt då om Sackeus var rädd för Gud – och så reagerade han som människor ofta gör när ordet träffar: Man ger inte Gud rätt. Istället blir man besvärad och orolig eller rentav arg och förnärnad – och så fortsätter de att leva som förr. Och ändå kunde han inte sluta upp att längta! Precis som många människor i vår tid. De längtar efter något annat, trots allt! Men man förstår inte *varför* hjärtat är oroligt, samvetet ängsligt och själen trött och tom. Man förstår inte, att det är efter Gud man längtar. Alla bär på denna längtan. Augustinus säger: ”*Du, o Gud, har skapat mig till dig och mitt hjärta är oroligt tills det finner ro i dig*”.

2. Sackeus i trädet

Sackeus tydde sin längtan rätt. Han gjorde det enda raka. När han fick höra att Jesus var i staden ”*sprang i förväg och klättrade upp i en sykomor för att kunna se Jesus, eftersom han skulle gå förbi där*”.

Att där har börjat hända något i en människas liv, att vändpunkten är nära, att trons låga håller på att tändas, det blir klart, i hennes inställning till Jesus, att hon på ett oemotståndligt sätt dras till honom, vill lyssna till hans ord, komma honom nära och tala till honom. Alla dessa kännetecken ägde Sackeus. En sådan människa, som är angelägen att se Jesus tycker inte det är för besvärligt att söka honom. Det gjorde inte Sackeus. Han ”*sprang i förväg*” berättar Lukas. Nu var det allvar! Det är på samma sätt med oss. När man s.a.s. nåt fram ”*till sitt träd*”. Då är inget jobbigt länge! Nej, tvärtom är det med glädje man plockar fram sitt Nya Testamente och börjar läsa i det, man börjar be, kommer till kyrkan och går fram till nattvarden. Man vill *se Jesus*, höra honom, komma honom nära. Och då bryr man sig inte om vad andra människor tycker.

Det hade kanske bekymrat Sackeus förr, de hatfyllda och dolska blickarna, kommentarerna, huvudskakningarna, trots att han verkat obesvärad. Men nu struntade han i vad folk sade. Kanske ekade hånskratten i Jeriko där chefen för tullen sitter i trädet och dinglar med sina ben. Men har man kommit dithän, att man tar sin andliga längtan på allvar. Då bryr man sig inte längre. Man struntar fullkomligt i människors kritik: ”*Har du blivit religiös*”?, ”*Tror du att du är bättre än alla andra*”. Sådant blir som vått på gäss! Det rinner av. Man blir inte arg ens. Lika lite som Sackeus. Han är förändrad. Han sitter där i sitt träd, ödmjuk, ja nästan förlägen. Och så händer det underbara: Jesu blick möter Sackeus. Inte hånfullt – utan med ett brett leende på sina läppar och med ögon som lyser av kärlek, säger Jesus till honom: ”*Skynda dig ner, Sackeus, i dag skall jag gästa ditt hem*”.

Det är så han ser på oss: *med kärlek*. Jesu blick – det är något särskilt med den. Han ser inte på oss med människors begränsade och trångsynta blick. Nej, det är

med Skaparens ögon han ser, de som lyser, eftersom han äntligen återfunnit det som gått förlorat.

3. Sackeus efter trädet

I vårt evangelium står det att Sackeus skyndade sig ner och bjöd hem Jesus *"med glädje"*. Från den dagen var inget mera sig likt. Det första vi märker är att han är viss om att Gud älskar honom. Innan hade han ju trott att Gud avskydde honom. Men Jesus hade försäkrat: *"Han är också en son till Abraham"*. För den som tror på Jesus är detta själva kärnpunkten i tron: att veta sig vara älskad över allt förstånd och över alla mått. Att vara kristen är *att leva i och vila i Jesu kärleksblick*. Då får man också en annan självkänsla. Med den hade det inte varit så mycket bevänt tidigare. Då var ju allt yta och fasad. Nu vara det helt annorlunda. Han var befriad, upprättad, förlåten och älskad. Därför bekom det honom inte det minsta, att alla som såg att Jesus tog honom förargat mumlade: *"Han har tagit in hos en syndare"* Tron på Jesus tar alltså inte självkänslan ifrån oss. Tvärtom! Jag får *en ny självkänsla*. Jag vet mitt värde. Jag kan sträcka på mig. Jag är något. Jag kan säga: *"Jag vet på vem jag tror"* (2 Tim. 1:12) och det med eftertryck. Jag vet ju: *"Genom Guds nåd är jag vad jag är"* (1 Kor. 15:10).

Sackeus blev löst ifrån habegäret som fånglat honom, som tagit Guds plats i hans liv: *"Hälften av vad jag äger, herre, skall jag ge åt de fattiga. Och har jag pressat ut pengar av någon, skall jag betala igen det fyrdubbelt"*. Det är en kombinerad tros- och syndabekännelse. Och även om vi nog kan tycka, att Sackeus gott utan omsvep kunde säga att han verkligen *hade skott sig på andras bekostnad*, så är det märkliga att Jesus inte anmärker på den bekännelsen. Han skriker inte: *"Ner på knä och bekänn allt!"*. Det viktigaste var *sinnesändringen*. Jesus är ingen förhørsledare som njuter av pinsamma bekännelser och snaskiga detaljer.

Tror vi på Jesus, då lever också vi *ett annorlunda liv*. Inte så att vi i ett vips förvandlas från syndare till helgon. Det är inte så det går till. Även om det var sant att *"frälsningen nått Sackeus hus"*, så fick väl Sackeus kämpa mot sin snikenhet. Också vi har vår kamp. Vi vet att det är viktigt att leva riktigt. Men, tron på Jesus är bara något vi har börjat, det är något som ständigt måste övas. Visst är det saker vi passerat och lämnat bakom oss. Men vi blir aldrig färdiga. Vi har alltid mer att upptäcka, både om Jesus och om oss själva. Och det går bara om vi lever *"i Jesu kärleksblick"*. Amen.